

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Nașterii Domnului

M-am coborât la iesle, căci cuvântul Meu din zilele acestea își are ieslea sa, fiindcă Eu am pregătit loc, ca acolo unde cobor Eu, să fie și ai Mei, cei pregătiți de Mine pentru întâmpinarea Mea când vin cuvânt. Încă de pe când n-aveam pas să merg printre fiii oamenilor cu cuvântul și să lucrez cu el, încă de pe atunci Eu și cu Tatăl Mi-am așezat cuibul coborării aici, iar apoi am cuvântat, și din acest cuvânt Mi-am făcut iesle să vin, și am venit și am împlinit cuvântul, și am loc sfânt, și am iesle caldă, căci în casele cele făcute de oameni nu pot răzbi cu ușorul, că nimeni nu Mă iubește și nimeni nu Mă dorește așa cum sunt Eu. Nu e om pe pământ să nu Mă vrea, că știe omul că Eu am în mâini viața cea veșnică, dar nimeni nu Mă vrea cu ea, căci ea se dă încă de pe pământ, și dacă vin cu ea la om ca să i-o dau, ea are în ea pe cele din cer, dar pe pământ nu încap cu viața Mea cea veșnică în om. E prea lipit omul de cele ce trec. S-a prea furat omul din Mine, căci pe furate a făcut aceasta. Dacă omul nu Mă vede, uită că Eu văd. Uită omul, și se fură din Dumnezeu, și se dă om pe om deșertăciunii lucrurilor, iar Eu suspin după om.

Am coborât la voi, copii de la iesle. Am sălașul Meu la voi, și vin să Mă odihnesc în el, căci sunt obosit, și sunt în suspin mereu și tot mereu pentru omul de pe pământ. Am venit să grăiesc vouă despre nașterea Mea în om. Iată sărbătoarea nașterii Mele de acum două mii de ani. Se purta Măicuța Mea din loc în loc prin lume și nu găsea pe cineva s-o primească și să Mă nască, și să-L primească omul pe Dumnezeu în casa lui și să-L aibă apoi. Tot așa a fost și azi. Nu e loc pe pământ, nu e om pe pământ să știe și să poată să Mă primească în casa lui, să Mă nasc Eu cu nașterea Mea în om, ca să știe omul apoi ce este sărbătoarea nașterii Mele cu omul.

Iată sărbătoare de naștere. Eu Însumi Mă mărturisesc cu voi și în voi, căci în casele cele mari ale oamenilor nu voiesc să fiu. Eu Mi-am făcut locaș omul, și apoi M-am odihnit în el. Apoi omul M-a alungat, și s-a alungat pe sine din Mine, și Eu am rămas cu suspin fără locaș după ce l-am făcut pe om. Dar am rostit atunci cuvânt tainic că Mă voi naște Eu din om, că Mă voi face sămânță în trup născător și voi zdrobi pe dușmanul omului, și iarăși îl voi avea pe om, și Mă voi naște în el cu taina nașterii Mele, și iarăși Mă voi odihni, căci omul este casa Mea și ieslea Mea și odihna Mea.

Vă dau semințe, ca la puișorii care cresc mâncând, fiilor copii. Vin la voi la iesle și Mă fac hrană și Mă fac cuvânt de naștere și îl aștept pe om să învețe în el taina nașterii Mele între oameni după două mii de ani de la nașterea Mea din Fecioara care a biruit pe șarpele cel de demult prin sămânța Mea pusă în ea de la Tatăl și de la Mine și de la Duhul Sfânt, pentru ca să-l răscumpăr pe om venind după el pe pământ. Și am venit, și M-am făcut Om. Prunc mic M-am născut din om, ca și omul, și M-am numit apoi Fiul Omului. Eu Însumi am coborât din cer și M-am făcut sămânță mică și M-am așezat în trup de Fecioară ca să Mă fac prunc din ea, și să cresc apoi între oameni și să Mă îngrijească mama și tata așa cum crește un copil între părinții lui până se face mare. Atât de mic S-a făcut Dumnezeu ca să poată veni după om, ca să-l ridice pe om până la El din nou și să-l facă asemenea Lui din nou pe om, căci când Tatăl Mi-a spus să vin pe pământ sămânță din care să Mă fac prunc de om și să cresc apoi ca omul și să Mă las înjunghiat de om ca să-i dau omului viața Mea, când Tatăl Mi-a spus în cer taina nașterii Mele cea de acum două mii de ani, El a grăit cu Mine ca la începutul cel dintâi, iar Eu L-am ascultat și I-am zis: *«Tată, vom face om după chipul și asemănarea Noastră, om cu duh dătător de viață. Eu Însumi Mă voi duce și Mă voi face om pe pământ, Tată, și iarăși voi veni la Tine după ce-Mi voi da viața Mea omului, după ce voi plăti plata pentru om, Tată».*

O, copilași de la iesle, vă aduc cuvânt cald, taina nașterii Mele în om. Întâi M-am așezat în om, și apoi M-am făcut Om. M-am făcut ca omul ca să pot să fiu cu el și să-l învăț calea spre casă, fiilor. Eu, fiilor, întâi l-am făcut pe om din pământ și din Dumnezeu, și apoi S-a făcut Dumnezeu din om, ca să-i dea omului viață. Iată taina vieții omului. Ea este de la Dumnezeu, și viața omului nu este a lui, dar cine să-i mai spună și cine să-l mai învețe pe om, pe omul care se naște din om, și apoi el nu mai știe să se nască din Dumnezeu, și Dumnezeu din el?

Eu, fiilor, pentru aceasta am venit pe pământ din nou și Mă fac cuvânt la voi, ca să-l fac din nou pe omul cel vechi, vechi de șapte mii de ani, vechi de două mii de ani, că omul este vechi, și tot așa se naște, și este vechi chiar dacă viața lui este o zi. Toate cele vechi trec, iar Eu Mă port după om cu viața cea din cer ca să-l înnoiesc din ea și să-l fac să se îmbrace cu ea și să fie înghițit de ea omul. Amin.

Eu sunt Omul Cel nou, cu Duh dătător de viață, și voiesc să Mă dau omului de viață. Sunt Fiul Omului, și vin pe norii cerului de la Tatăl la om, ca să-Mi culeg rodul și să-l dau Tatălui, ca să-Mi adun rodul și să-l am. Am venit la cules, dar mai întâi am semănat, am udat, am îngrijit cu cele din cer peste pământ, ca apoi să culeg și să am pământ pentru cer, căci curând, curând cobor cerul pe pământ, și să am pământ pentru cer. Amin.

Eu de aceea am venit cuvânt pe pământ. Am venit să pregătesc loc pe el, ca să vin apoi și să-i adun în el pe cei aleși ai Mei, pe cei ce se lasă culeși pentru ziua venirii Mele cu sfinții în slavă văzută. Am venit să-l pregătesc pe om cu cuvântul Meu, care sfințește și care înnoiește duhul omului și care-Mi face Mie loc cu nașterea Mea în el. Nașterea Mea în om îl smulge pe om din cele pământești și omenești și îl face ceresc pe pământ și îl face sfânt și îl face casă a Mea și îl face scară a Mea ca să vin din cer pe pământ. Nașterea Mea în om este salvarea omului, cu trupul și cu sufletul și cu duhul lui, și omul se face purtător de Dumnezeu între oameni, și se face lumină din cer pe pământ, și se face omul locaș al venirii Mele cu sfinții, împărăție a cerurilor în mijlocul oamenilor. Nașterea Mea în om este împărăția cerurilor înăuntrul omului, precum Eu am zis acum două mii de ani despre taina aceasta. Veni-va vremea și a și venit, și se va vedea această taină; dar ea se vede bine, și omul de pe pământ are ochi și nu vede.

S-a smuls de tot din Mine omul, și nu mai vede cu ochii lui. E prea lipit omul de cele ce trec, și mereu le caută, că e lipsit omul de toate cele și caută mereu, dar omul pe Mine Mă caută, și el nu știe ce caută. Când omul caută viața lui, și pentru viața lui, pe Mine Mă caută, că numai Eu sunt viața omului, dar nimeni nu Mă vrea cu ea, că dacă vin cu ea la om ca să i-o dau, ea are în ea pe cele veșnice, pe cele care-l fac veșnic pe om, pe cele ce rămân. Taina vieții n-o pricepe omul, căci el s-a luat din Mine, și singur nu mai știe, și înțelepciunea lui îl scoate mereu din Mine, fiindcă omul mare se umple de sine și nu se mai poate face prunc așa cum M-am făcut Eu când am venit de la Tatăl ca să încep în om împărăția cerurilor.

Taina vieții omului Eu sunt. Cine vrea să aibă viață, Eu sunt taina vieții omului, și pentru aceasta M-am născut pe pământ. Cine se sfințește pentru Mine, la acela Eu Mă duc și Mă fac sămânță în el, și din ea crește pom nou din pământ nou, om nou din Mine. Când Eu Mă sălășluiesc în om cu sămânța Mea cea veșnică, atunci Eu Mă fac prunc și Mă dau omului să Mă crească, și din Mine să se facă omul om nou, din Mine crescut, iar Eu sunt sămânța lui.

M-am făcut prunc ca să încap în om. Mă fac mic ca să Mă primească omul, și apoi să Mă fac mare în om cu mărirea Mea cea din cer, și apoi să-l am pentru vecie pe om, că după om Mi-e tot un dor suspinul. Îl aud mereu pe om că Eu am venit și M-am dat să fiu răstignit și să mor pentru el. O, Eu am venit să Mă nasc pentru om, să Mă fac mic ca să încap în om, să Mă fac om, ca să fiu cu omul, și el să fie cu Mine. Și dacă omul nu M-a voit în el, și dacă el n-a vrut să Mă cunoască prin nașterea Mea, Eu M-am lăsat atunci sub mâna lui, și el M-a strivit. Dar Eu iarăși M-am născut cu același trup, prin răstignire; M-am născut prin moarte. Am murit ca un muritor, ca să vin apoi la om cu taina învierii pentru toți cei ce au murit, și încă mor și acum. Taina răstignirii Mele este taina învierii, este taina nașterii prin moarte dacă omul a murit. Am venit

Întru totul după om dacă am venit. Am trecut prin toate ale omului, numai să-l fac din nou pe om și să nu piară omul. Am venit cu nașterea Mea în om. Am venit iar după două mii de ani, și Mă fac cuvânt la iesle ca să Mă ia omul și să Mă așeze în el, și apoi să fiu în om cu slava cuvântului Meu împlinit. Amin. Magii au venit din depărtări până la ieslea care Mă adăpostea pe Mine prunc în Betleem și pe Măicuța Mea, cea proorocită de Mine încă de la facerea omului când omul făcut s-a smuls din Mine și M-a lăsat cu suspin. Dacă magii n-ar fi venit, dacă păstorașii din munte n-ar fi coborât la vestea îngerășilor care veneau din cer pentru nașterea Mea, o, dacă aceștia nu s-ar fi găsit lângă trupul Meu de prunc născut din Fecioară, cine, oare, ar fi lăsat pe pământ peste veacuri venirea Mea de la Tatăl acum două mii de ani? Magii au venit din pământuri străine și s-au închinat nașterii Mele și au crezut orânduiei cerești care Mă trimisese pe Mine de la Tatăl, dar casa Tatălui Meu s-a sculat asupra Mea și nu M-a primit poporul din care am răsărit. Aceasta este rușinea lui Israel, care apoi M-a scos afară din mijlocul lui și M-a trimis înapoi la Tatăl. Așa și azi, Mă duc cuvânt de vestire și de înnoire și de înviere peste tot, iar casa Tatălui Meu nu mai este a Lui, nu mai este a Mea, și Mă trimite înapoi la Tatăl când vin, ca nu cumva să vin să-i izbăvesc, că ei zic că i-am izbăvit acum două mii de ani, dar când să vin să-Mi împlinesc Scripturile venirii Mele, nu Mă vor cu ei. Iar Eu rămân la voi, copii ai venirii Mele. Când și când vin magi la voi și Mă găsesc cu voi învățând omul să se îmbrace cu haina vieții care vine. Minunea venirii Mele de azi se scrie pe pământ de Mine Însuși prin mânuțele voastre, așa cum nașterea Mea cea de acum două mii de ani și-a făcut loc în cartea vremii de atunci prin cei iubiți ai Mei care M-au mărturisit împotriva poporului Meu, care a dat cu orice preț, ba chiar cu prețul vieții Mele pentru ei, au dat să Mă dea pieirii cu tot cu numele Meu, cu tot cu trupul Meu cel dumnezeiesc, care s-a făcut prunc din Fecioară acum două mii de ani, în ziua nașterii Mele.

Iată, totul piere, dar Eu rămân, și sunt. Eu sunt cerul pe pământ, precum am fost acum două mii de ani, după ce M-am născut prunc din Fecioară. Eu sunt cerul pe pământ, venit în cuvânt și cuvântând facerea din nou a lumii, cer nou și pământ nou, dar mai întâi om nou, sălaş al Meu pe pământ, că Eu l-am făcut pe om ca să Mă sălășluiesc în el și să fiu, și să fie și omul. Amin.

Nu poate omul să fie, să fie așa cum este el. Omul trebuie să fie în Mine ca să fie, și să fiu Eu în el ca să fie, căci altfel omul este el, și el nu știe să fie.

Eu pe voi, copilași de la iesle, v-am învățat ca pe niște prunci mici, v-am învățat să fiți, fiilor. Nașterea în om e taină dulce care îl ține pe om în bucuria cea tainică de a fi în sărbătoarea cea veșnică a nașterii Mele în om, căci Eu sunt veșnic.

Vă mângâi, și mereu vă nasc din Mine cu cuvânt nou, care vă naște din el mereu și vă crește mereu ca să fiți prunci, căci pruncii sunt cei ce stau la crescut. Vă dau din cer bucuria mamei Mele Fecioara, care M-a purtat în brațe prunc și M-a iubit cum n-a fost iubire între pământ și cer. M-a iubit ca pe fiul ei încă de când M-a dat ei arhanghelul Gavriil când M-a așezat în ea cu sămânța Mea din care am ieșit prunc micuț, născut în peștera cea curată din Betleem.

Mama Mea se apleacă spre iesle și vă dă duh de mângâiere pentru Mine, Cel sălășluit după două mii de ani la voi. Mama Mea Fecioara sărută ieslea Mea de la voi și se apleacă spre voi. Amin, amin, amin.

– Mă aplec, Fiule Emanuel. Mi-e duhul plin de fiori, că Tu ești Cel iubit al meu și că ai iesle pe pământ, Fiule, că ai găsit unde să fii, și să fii printre oameni, copilul meu Cel de acum două mii de ani. Nimic nu m-a durut când Te-am născut, decât omul cel rece, poporul cel rece care nu Te-a primit, Fiule. N-a fost nimeni pe pământ să simtă în clipa aceea că Dumnezeu S-a făcut om și Se naște prunc între oameni pentru ca să-i mângâie și să le dea viața înapoi, Fiule, căci omul s-a luat din Tine și și-a pierdut viața dacă așa a făcut.

Dar azi mă doare, Fiule venit pe pământ; și cu duhul, și cu sufletul, și cu trupul mă doare. Mă doare, Fiule, ca și pe Tine pentru om. Timpul s-a scurs, și nu mai este ca Tu să-l mai aștepti pe om. Mă doare când văd venind venirea Ta, și omul n-a venit la ea. Îți mângâi ieslea și pe cei

mici din ea, căci mângâierea noastră este numai la cei mici care se bucură de noi, Fiule născut din trupul meu cel fecioresc acum două mii de ani. O, cum de n-a înviat neamul omenesc după o așa minune a nașterii Tale din trup fecioresc? O, cum de n-a reînviat neamul omenesc după ce Tu ai înviat din răstignire, Fiule din cer? Să se fi făcut cerul Tău omul, așa cum m-am făcut eu de Te-ai sălășluit în mine, și apoi ai ieșit și Te-ai dat omului, copilule ceresc al Tatălui din cer. Îți mângâi ieslea care Te primește cuvânt. Mi-e duhul cuprins de flori aici, unde Tu ai împărăția Ta. Facă-se pe veci voia Ta aici, Fiule scump.

Mare minune este să se dea omul Ție. Mare minune este să se facă omul prunc și să Te aibă, Fiule din cer, și să Te arate precum aceștia Te arată și Te dau precum ești, că Tu ești Cuvântul Tatălui, și Te-ai făcut trăistuță cu semințe și Te semeni pe pământ ca să răsară din ele veacul ce va să fie, copil ceresc, născut în Betleem, de la Tatăl și din mine, ca să Te faci naștere nouă în om pentru Tatăl.

Nu plânge, Fiule Emanuel. Lacrimile bucuriei sfinte sunt dulci. Nu plânge cu durere. O, Tu plângi pentru om, că e mare și mult neamul omenesc, și nu vine, Fiule, spre venirea Ta. Dar la naștere e bucurie. E sărbătoare în grădina ieslei Tale, e pentru nașterea Ta cea de acum două mii de ani sărbătoare. Iată-i pe cei ce Te poartă întru venirea Ta. Ei dau izvorul mângâierii Tale la cei ce vin din depărtări în jurul ieslei pentru Tine, Fiule adăpostit cu cei mici. Numai cei mici Te primesc. Neamul cel mare nu se pleacă, Fiule, dar cei mici s-au făcut copii ai venirii Tale și Te poartă spre neamurile pământului ca să se audă venirea Ta până la margini, de aici până la toate marginile, Fiule rănit de dor. Eu Te mângâi cu cuvintele mele pentru cei de la ieslea Ta, căci ei s-au făcut bucuria Ta și cale a Ta de la Tatăl la oameni, și Tu Te vei odihni curând, curând în bucuria venirii Tale, Fiule Care vii venind și pregătind venirea Ta. Amin, amin, amin.

– O, mamă Fecioară, nu știe omul ce este cerul în care Noi suntem. Cerul e lângă om, mamă, și omul nu-l poate pipăi. Îi trebuie inimă nouă omului, mamă. Îi trebuie iubire fără margini omului, mamă.

Voi, fiilor copilași, aduceți Mie inimile voastre mereu, ca să am pe veci sălaş la voi și cu voi. Pământul de sub voi este sămânța cea nouă a pământului nou. Îl țin în mâna Mea și îl cresc, și ca prin vis voi acoperi în curând pământul tot cu el, cu pământul pe care v-am așezat pe voi. O, de s-ar curăța omul pentru cerul cel nou și pământul cel nou, ca să am bucurie întru venirea Mea, și să lucrez cu iubire și nu cu durere și nu cu mânie cerul cel nou și pământul cel nou și viața veacului ce va să fie cu ele.

O, fiilor, dați celor ce vin la iesle mângâierea nașterii Mele în om. Dați magilor daruri, fiilor. Dați colindătorilor daruri pe Hristos, Cel de la ieslea de la voi. Dați cerul cel nou și pământul cel nou în dar, și legea Mea cea sfântă de pe ele.

Pace vouă și celor ce se bucură de Mine și de voi, că sunt la voi cu ieslea venirii Mele!

Pace vouă și celor ce iau în ei nașterea Mea în om! Vă mângâi cu pacea Mea, cu pacea venirii Mele la voi, iar voi dați celor ce vin la ieslea Mea de aici, dați mângâierea nașterii Mele în om, dați-Mă pe Mine, dați daruri pe Hristos, Cel sălășluit în ieslea de la voi. Amin, amin, amin.

25-12-2000/07-01-2001